

Salmer til Ringkøbing torsdag den 25. januar

kl. 19.00

DDS 557 Her vil ties!

DDS 305 Kom, Gud Helligånd, kom brat

DDS 321 O kristelighed

DDS 2 Lover den Herre

v1 Af David.

Min sjæl, pris Herren,
alt i mig skal prise hans hellige navn.

v2 Min sjæl, pris Herren,
glem ikke hans velgerninger!

v3 Han tilgiver al din skyld,
helbreder alle dine sygdomme.

v4 Han udfrier dit liv fra graven,
han kroner dig med godhed og barmhjertighed.

v5 Han mætter dit liv med gode gaver,
du bliver ung igen som en ørn.

v6 Herren øver retfærdighed
og ret mod alle undertrykte.

v7 Han kundgjorde Moses sine veje
og israelitterne sine gerninger.

v8 Herren er barmhjertig og nådig,
sen til vrede og rig på troskab.

v9 Han anklager ikke for evigt
og vredes ikke for altid;

v10 han gengælder os ikke vore synder
og lønner os ikke efter vor skyld.

v11 Så høj som himlen er over jorden,
så stor er hans nåde mod dem, der frygter ham;

v12 så langt som øst ligger fra vest,
så langt har han fjernet vore synder fra os.

v13 Som en far er barmhjertig mod sine børn,
er Herren barmhjertig mod dem, der frygter ham.

v14 For han ved, at vi er skabt,
husker på, at vi er støv.

v15 Menneskets liv er som græsset,
det blomstrer som markens blomster;

v16 når vinden blæser over det, er det der ikke mere,
der, hvor det stod, ser man det ikke mere.

v17 Men Herrens troskab varer fra evighed

til evighed mod dem, der frygter ham,
og hans retfærdighed mod børnenes børn,
v18 mod dem, der holder hans pagt
og husker hans bud og følger dem.
v19 Herren har grundfæstet sin trone i himlen,
han hersker som konge over alle.

v20 Pris Herren, I hans engle,
I stærke krigere, der udfører hans befaling
i lydighed mod hans ord.

v21 Pris Herren, alle hans hære,
hans tjenere, der udfører hans vilje.

v22 Pris Herren, alle hans skaberværker
overalt i hans rige.

Min sjæl, pris Herren

Math. 8 Helbredelsen af Peters svigermor og andre syge

v14 Og Jesus kom ind i Peters hus og så, at hans svigermor lå med feber. v15 Han tog hendes hånd, og feberen forlod hende, og hun stod op og sørgede for ham. v16 Da det blev aften, bragte de mange besatte hen til ham, og han drev ånderne ud ved sit ord og helbredte alle de syge, v17 for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten Esajas, der siger: Han tog vore lidelser, han bar vore sygdomme v18 Da Jesus så, at der var en folkeskare omkring ham, befalede han, at de skulle tage over til den anden bred. v19 Og en skriftklog kom til ham og sagde: »Mester, jeg vil følge dig, hvor du end går hen.« v20 Men Jesus sagde til ham: »Ræve har huler, og himlens fugle har reder, men Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved.« v21 En anden af hans disciple sagde: »Herre, giv mig lov til først at gå hen og begrave min far.« v22 Men Jesus sagde til ham: »Følg mig, og lad de døde begrave deres døde.«

Sverige stikker ud

Et særligt forhold gør sig gældende i Sverige. Der går lang tid, meget lang tid mellem, at et menneske er død og begravelseshandlingen finder sted. 21,8 dage i gennemsnit.

Fraregner vi så de svenske muslimske medborgere, hvor hvem begravelsen skal foregå i hast, så bliver det endnu længere tid.

Og indregner vi så også, at over 8 ud af 10 svenskere bliver kremeret, så går der igen en rum tid inden urnen graves ned i jorden.

Forleden så jeg til et møde med ledere fra de andre nordiske landes kirkegårdsforeninger netop en graf, der viste år for år, hvordan udviklingen har været i Sverige. Man har forsøgt at korte perioden ned, men forgæves.

Og vi drøftede i denne kreds så, hvordan det kan være, at Sverige her stikker ud. Er det vejrliget, som giver plads dertil - i et land, hvor frostgraderne kendetegner vinteren, og hvor det derfor ikke er nødvendigt at få den døde i graven så snart? Eller er det bare en gammel tradition, hvis årsag forsvinder i tågerne.

Det sidste modsiges egentlig af, at perioden mellem dødsfald og begravelse ikke er blevet kortere i de byer, som er vokset til i forholdsvis nyere tid. Tværtimod! Men hvad er det så, som gør det?

Svært at finde tid og sted

De svenske kirkegårdsledere var ikke i tvivl om, at det i dag ofte skyldes, at det kan være svært for den moderne svenske pårørende at finde tid til begravelsen, og at det ofte heller ikke er så let at få plads i kirken eller kapellet.

Så grunden er i dag, udover traditionen for den lange tid, i lige så høj grad, at det kan være svært at finde såvel tid som sted.

Og dermed er vi ved noget, som ikke kun gælder svenskerne, men som vi også kan møde hos os selv.

Selv om forholdene i Danmark er mere lovregulerede, og der derfor er tidsfrister på, hvornår begravelsen senest skal finde sted, så er døden her også oftest til overs.

Enten skal det derfor gå tjept, lad os få det overstået, det med begravelsen. Det er måske så mere dansk end svensk. Men det skal i alt fald og under alle omstændigheder gerne passes ind efter alt det, vi nu skal nå og allerede har bundet os til i de næste uger. Døden må helst ikke komme i vejen.

Desuden er det heller ikke kun i Sverige, at det kan være svært at få plads til en begravelse i kirken eller kapellet. Det kan desværre også, hvad bedemænd beretter, være svært at få fat i en præst, i et kirkekontor og at få placeret en begravelse i her landet.

Død og begravelse er altså på alle måder kommet i vejen, - hvad enten det så trækker ud, som i Sverige, eller skal gå hurtigt, som i Danmark.

Men måske kunne man så indvende er det kun, at vi helt bogstaveligt har fulgt Jesu spidsbemærkning: Lad de døde begrave deres døde.

Lad de døde begrave deres døde

Skarpheden skal ikke tages ud af Jesu ord, - det er skarp kost: Lad de døde begrave deres døde - men det giver alligevel mening både at se ordene i deres rette sammenhæng og at understrege, at det netop er ham, Jesus, Guds søn, der siger dem.

Jesus, som evangelisten Matthæus skildrer, helbreder disciplen Peters svigermor, går ind i Peters hus, hvor svigermoren ligger syg med feber. Han tager hendes hånd, og feberen forlader hende.

Og samme Jesus driver umiddelbart efter dæmoner ud af syge og helbreder .

Og det alt sammen får evangelisten til at gribe ud efter ord fra Det gamle Testamente, fra Profeterne, får hans egne ord rækker ikke. Han tager fat i følgende ord, knyttet til forhåbningen til en kommende Messias og frelser. Ordene lyder med henvisning til Jesus:

Han tog vores lidelser,

han bar vores sygdomme.

Det er Jesus, der frelser og redder fra døden, som befrier os fra døden, som altså også siger: Lad de døde, begrave deres døde.

Og det er kun ham, der kan sige disse ord, vil jeg mene, fordi han med alt, hvad bringer ind i verden, flytter vi menneskers liv fra døden til livet, fra sorgens til glædens sted.

Det er Jesus, som i kraft af sin død og opstandelse, gør den tro troværdig og det håb levende, at uanset, hvor vi ender vores liv, så er vi i Guds hænder.

Det er Jesus, der kan sige: "Lad de døde begrave deres døde".

Vi mennesker derimod: som den gammeltestamentlige salmedigter siger, vi ligner græsset og blomstrer kun en stund. Vi er dem, som vinden så vil blæse henover, som skal visne og svinde bort.

Men det er så netop os , som skal begrave vores døde. Vi er de døende, de forgængelige og skrøbelige, som skal begrave vores døde.

Og det skal vi fordi, vi skal understøtte den værdighed, som Gud har givet os i livet. Mennesket er ikke kun et stykke ler, en jordklump og lidt kommende aske.

Mennesket er liv formet af Gud og indblæst Guds ånd. Og det er denne ånd, vi skal leve ud af.

Som Gud er barmhjertig skal vi være det, som Gud har elsket os, er vi også forpligtet til at elske hinanden og at drage omsorg for menneskets liv – herunder tage hånd om den døde krop.

Vis derved, at livet har betydning,

at Gud har skabt os til andet og mere end det at visne og dø.

Det skal vi gøre i tak til Gud og i tillid til hans nåde.

I Jesu navn - Amen